

Sygn. akt V CSK 62/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa [...] Bank [...] S.A. w W.

przeciwko J. K., Z. K. i K. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej K. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
zasądza od pozwanej K. K. na rzecz strony powodowej kwotę  
5.400 ( pięć tysięcy czterysta ) zł tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Określone w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych wyłącznie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący jako przyczyny uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazali jej oczywistą zasadność, poprzez rażące naruszenie przez Sąd Apelacyjny w [...] licznych (ponad trzydziestu) przepisów k.c. i k.p.c.

Wbrew twierdzeniom skarżących, za oczywistością skargi kasacyjnej nie przemawia samo powołanie się na naruszenie dużej ilości przepisów prawa materialnego i prawa procesowego. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. (por. postanowienie z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, niepubl.). Dlatego też w niniejszej skardze kasacyjnej przesłanka z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. nie została w sposób właściwy wykazana.

Skarżący powołali się na naruszenie licznych przepisów postępowania, które połączono z zarzutami dotyczącymi ustalenia faktów i oceny dowodów, co jest niedopuszczalne (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.). Wskazali również, iż sąd drugiej instancji zaniechał przedstawienia własnych ustaleń faktycznych.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym sąd drugiej instancji może oprzeć swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach sądu pierwszej instancji. Nie jest bowiem obowiązkiem sądu drugiej instancji powtarzanie w uzasadnieniu wyroku ustaleń i oceny prawnej dokonanych przez sąd pierwszej instancji, o ile bowiem je podziela, wystarczy, że da temu wyraz (por. wyrok z dnia 16 lutego 2005 r., IV CK 526/04, niepubl., wyrok z dnia 14 maja 2010 r., II CSK 545/09, niepubl.).

Skarżący nie zostali też pozbawieni możliwości obrony swych praw przez uniemożliwienie im - na skutek uchybień procesowych sądu - udziału w całym postępowaniu lub jego istotnej części.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

aw

jw